

Arrest

nr. 334 616 van 20 oktober 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan, meerbepaald uit het dorp [M.] in het district [K.], Nangarhar provincie. U verklaart dat uw vader soldaat was en dat hij bedreigd werd door de taliban. Uzelf had een winkel in het dorp en die zou door de taliban in brand zijn gestoken. Jullie kregen een dreigbrief waarin de taliban uw vader vroeg hen te vervoegen anders zou uw familie worden gedood. Net na de machtsvername zouden u en uw vader naar Iran zijn gevlucht waar u uw vader uit het oog verloor. U reisde uiteindelijk illegaal verder naar België waar u op 21 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Intussen zou u weten dat uw oom, de broer van uw vader, bij de taliban is. Uw broer zou intussen in Iran zijn waar ook uw neef is.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende stukken neer: een taskara van u en uw vader; twee militaire badges die u aan uw vader toeschrijft; een bankkaart die van uw vader zou zijn en vier certificaten die eveneens over uw vader zouden gaan.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Omwille van onderstaande reden wordt geen geloof gehecht aan uw verklaringen en kan u aldus geen status worden toegekend.

Wat betreft uw leeftijd was u niet oprecht ten aanzien van de Belgische asielinstanties.

- Uit informatie van de Dienst Voogdij in uw administratief dossier blijkt dat u zich bij uw aanmelding minderjarig verklaarde, maar dat u na analyse als ouder dan 18 jaar werd beschouwd. Aldus gaf u niet uw werkelijke leeftijd op. U zegt dat uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) aangeeft dat u minderjarig bent. Maar uit de analyse blijkt dat u een geschatte leeftijd hebt van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar en aldus bent u minstens 19,5 jaar oud. Gezien de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) kan aldus aan uw taskara geen geloof worden gehecht.*

Wat betreft het werk van uw vader had u geen enkele kennis waardoor geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde profiel van uw vader als militair.

- Zo geeft u zelf in eerste instantie aan dat u helemaal niets weet van de inhoud van het werk van uw vader (zie NPO CGVS p.12). U zegt dat het CGVS alle informatie op de door u neergelegde documenten kan terugvinden. Dit is echter niet ernstig en ondermijnt totaal uw geloofwaardigheid. Indien u werkelijk wegens de militaire carrière van uw vader Afghanistan zou zijn ontvlucht en daarover oprechte documenten bezit, dan kan redelijkerwijze verwacht worden dat u de documenten zelf doorneemt of ze u laat voorlezen en/of toelichten. U geeft aan dat u niet wilde vragen aan anderen wat er in de documenten staat, maar zulke desinteresse in de asielprocedure en uw gebrek aan medewerking om u relaas te ondersteunen waar mogelijk doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.*

- Zo kan u niet zeggen wanneer uw vader naar huis kwam van zijn werk (zie NPO CGVS p.12). En daar voegt u aan toe dat hij niet naar het dorp wilde komen omdat er taliban is, om daar dan weer dadelijk aan toe te voegen dat hij toch wel naar huis kwam. Dit is tegenstrijdig.*

- Zo weet u niet welke rang uw vader had (zie NPO CGVS p.13). U verwijst opnieuw naar de documenten die u voorlegt, maar zoals reeds aangehaald mag het CGVS verwachten dat u kennis hebt van de door u neergelegde stukken. U weet verder niet wie de collega's van uw vader waren, u weet niet of hij samenwerkte met buitenlandse troepen, u weet niet in welke basis hij gelegerd was (u weet enkel te zeggen dat het in Jalalabad was) en evenmin weet u iets van zijn salaris af (zie NPO CGVS p.13 en 14).*

- Zo weet u niet wanneer precies uw vader in het leger is gegaan of waarom hij de beslissing nam om in het leger te gaan (zie NPO CGVS p.11 en 12). Gezien Afghanistan al vele jaren een oorlogsgebied is/was kan toch worden aangenomen dat dienst nemen in het leger een weloverwogen keuze is. Indien u op het ogenblik van intrede van uw vader in het leger nog niet geboren was of heel jong was, dan nog hebt u uw vader blijkbaar daar nooit naar gevraagd, zelfs niet toen jullie samen op de vlucht waren naar Iran.*

- Het CGVS merkt op dat u samen vertrok met uw vader uit Afghanistan en u was aldus in staat om hem tijdens de reis naar Iran vragen te stellen over de reden van uw vertrek. U had zich ook kunnen informeren bij uw familie met wie u nog contact hebt. Dat u dit naliet te doen onderstreept de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.*

Wat betreft de door u neergelegde documenten stelt het CGVS vast dat deze de geloofwaardigheid niet kunnen herstellen.

- U legt badges en certificaten neer die u aan uw vader toeschrijft, maar gezien uw totaal gebrek aan kennis kan hieraan geen geloof worden gehecht. Vooreerst kan niet met zekerheid gezegd worden dat de persoon op de badges uw vader is. Dat u foto's van uzelf met die persoon aanbrengt staat nog niet dat hij uw vader is. Het gaat ook om privéstukken die gemanipuleerd kunnen zijn. Op de certificaten die u voorlegt staat*

nergens een foto en aldus is niet duidelijk aan wie ze toebehoren. Op de bankkaart die u voorlegt staat ook verkeerdelijk het Ministerie van Defensie omschreven als het 'Ministry Of Deffince'. En zoals reeds opgemerkt blijkt uit informatie dat Afghaanse documenten gemakkelijk vervalst kunnen worden waardoor ze een relatieve bewijswaarde hebben (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).

- In de vragenlijst van het CGVS geeft u aan dat u foto's hebt van het incident waarbij uw winkel is afgebrand (zie vragenlijst CGVS vraag 5), maar u legt deze niet voor. U zegt dat ze misschien per ongeluk door de kinderen van uw neef op diens telefoon zijn verwijderd, wat uiteraard weinig overtuigend overkomt.

- U verwijst verder naar een driegbrief (zie NPO CGVS p.15) maar u hebt die niet voorgelegd. In de dreigbrief zou staan vermeld dat de taliban verwachtte dat u en uw vader hen zouden vervoegen (zie NPO CGVS p.16). Dat de taliban uw vader, die duidelijk overheidsgezind was, zou vragen hen te vervoegen is op zich al bevreemdend. Bovendien dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering (via een brief gericht aan u en uw vader) zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

Wat betreft uw familieleden legde u verder nog andere ongeloofwaardige verklaringen af.

- Het is niet aannemelijk dat u pas enkele maanden terug te weten kwam dat uw oom, de broer van uw vader, bij de taliban is. Immers geeft u aan dat u via uw neef in Jalalabad contacten onderhoudt met uw familie in uw geboortedorp. Waarom uw familie u dan pas recent op de hoogte bracht van dit nieuws is zeer merkwaardig. In elk geval legt u geen enkel document of ander begin van bewijs neer van uw oom die bij de taliban zou zijn. Het is ook weinig overtuigend dat u zulke essentiële informatie aangaande uw verzoek om internationale bescherming niet zo snel als mogelijk aan het CGVS overmaakte, maar dat u het persoonlijk onderhoud afwachtte alvorens dit kenbaar te maken. En dan deed u dat niet aan het begin van dat onderhoud waar u om vragen of opmerkingen werd gevraagd, maar pas later in dat onderhoud.

- Bovendien kan u helemaal niet zeggen wat uw oom dan wel doet voor de taliban. U zegt dat hij lid is van de taliban. Maar de taliban maakt vandaag de Afghaanse overheid uit en aldus kan verondersteld worden dat hij een functie heeft binnen de Afghaanse overheid, zeker als u zegt dat hij door de taliban betaald zal worden. Dat u hierover niets meer kan zeggen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

- U hebt ook geen kennis van huidige belangrijke taliban figuren in uw regio van afkomst ondanks dat u contacten onderhoudt met uw familie en dat oom bij taliban zou zijn (zie NPO CGVS p.17). Indien uw vader en uzelf effectief een vrees zouden kennen vanwege de taliban kan verwacht worden dat u zich hierover zou informeren.

- In elk geval blijft het verder niet geloofwaardig dat uw vader al sinds u kind was bij het Afghaanse leger zou hebben gediend terwijl uw oom, zijn broer, enige (verborgen) link met de taliban had volgens u. Dat er blijkbaar nooit enige discussie is geweest tussen de twee broers over dit onderwerp is niet aannemelijk.

- Het is verder ongeloofwaardig dat u aangeeft dat ook een neef van u in Iran is en dat u met hem contact hebt waardoor u ook met uw broer in Iran contact kan hebben, maar dat u niet weet waarom die uit het land vertrokken is (zie NPO CGVS p.6). Uw neef zou enkele maanden geleden Afghanistan hebben verlaten, maar u weet helemaal niet te zeggen waarom deze Afghanistan verliet. Indien u en uw broer het land verlieten, tevens uw vader zou zijn gevlucht voor de taliban, is het weinig aannemelijk dat de reden van het vertrek van uw neef uit Afghanistan niet ergens eens ter sprake zou zijn gekomen.

U reisde door verschillende Europese landen alvorens toe te komen in België. Daarbij diende u op 31 augustus 2022 in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming in, waarbij u blijkbaar de afloop van

die procedure niet afwachtte. Aldus geeft u geen blijk van een nood te hebben aan internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist_an_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge

drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelerand die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat, gezien de vastgestelde leeftijdsfraude, u tot waarschijnlijk tot zeventien of achttien jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u dat u een kleine kruidenierswinkel had (ze verklaring DVZ vaar 12). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 7 augustus 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022;
- EUAA, Afghanistan Security Situation, augustus 2022;
- EASO, Afghanistan Country Focus, januari 2022;
- EUAA, Afghanistan – Country Focus, december 2023;
- EUAA, Country Guidance: Afghanistan, mei 2024;
- EUAA, Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city, augustus 2022;
- EASO, Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City, augustus 2020;
- EUAA, Afghanistan: Targeting of individuals, augustus 2022;
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023;
- COI, Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
- EUAA, COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024;
- EUAA, Afghanistan – Country Focus, november 2024;
- SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025.

Ter terechtzitting heeft verzoeker nog een aanvullende nota neergelegd. Hij heeft hierbij een aantal stukken gevoegd om zijn verwestering en de risico's die hij hierdoor loopt aan te tonen. Het betreft:

- tewerkstellingsattest als sorteerder;
- bewijs inzake het aantal gewerkte dagen in 2025;
- arbeidsbewijs van de uitzendkracht;
- jaaroverzicht van de gewerkte dagen in 2025.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en

goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie). Hij betoogt tevens dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

4.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.2.2. Verzoeker houdt verder, door aan te voeren dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt en dat de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden, in wezen voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde niet geloofwaardig zijn en deze verklaringen en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten te oordelen dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker toen hij zijn verzoek om internationale bescherming indiende, op 21 oktober 2022, aangaf zeventien jaar oud en dus minderjarig, te zijn. Uit een bottest die op 24 oktober 2022 werd uitgevoerd is evenwel gebleken dat verzoeker, op dat ogenblik, *“een leeftijd [had] van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar”*. Hieruit blijkt dat verzoeker er niet voor terugschrikt om incorrecte verklaringen af te leggen. Van een vreemdeling die een verzoek om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen indient mag worden verwacht dat hij geen valse verklaringen aflegt en wanneer wordt vastgesteld dat bepaalde van zijn verklaringen, die eenvoudig kunnen worden geverifieerd, niet waarheidsgetrouw zijn, dan is dit een gegronde reden om zijn andere verklaringen, omtrent gegevens die minder eenvoudig kunnen worden nagegaan, niet zonder meer te aanvaarden als een correcte weergave van de realiteit. Verzoekers betoog dat leeftijd voor Afghanen niet belangrijk is en dat hij er, bij zijn aankomst in België, zelf van was overtuigd dat hij nog geen achttien jaar oud was omdat dit de leeftijd was die hij van zijn ouders meekreeg en die ook in zijn taskara staat genoteerd (cf. verzoekschrift van 25 januari 2024, blz. 5; gehoorverslag CGVS van 23 november 2023, blz. 2), leidt niet tot een ander besluit. Deze toelichtingen kunnen immers een verschil van bijna drie jaar, en mogelijk meer, tussen de door hem opgegeven leeftijd en de leeftijd die wetenschappelijk werd vastgesteld niet verantwoorden. Er kan niet worden aangenomen dat verzoeker, die, bij zijn aanmelding als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: NBMV), stelde tot de zevende klas naar school te zijn geweest (cf. aanmeldingsfiche NBMV van 21 oktober 2022, blz. 4) en vervolgens aangaf een eigen handelszaak te hebben gehad (cf. gehoorverslag CGVS van 23 november 2023, blzn. 4 en 14) – wat een zekere maturiteit vereist –, zich er niet van bewust was dat hij bijna drie jaar ouder was dan staat vermeld in de aangebrachte taskara, een document dat hij, volgens zijn verklaringen, daarenboven niet kon lezen. Verzoeker kan, gezien het voorgaande, ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat er geen groot verschil is tussen de verklaarde en de wetenschappelijk vastgestelde leeftijd en hij de Belgische asielinstanties niet intentioneel heeft voorgelogen. Hij heeft immers een leeftijd opgegeven waaruit moest blijken dat hij minderjarig was, terwijl hij

meerderjarig was. Het leeftijdsverschil is weldegelijk belangrijk aangezien er voor minderjarige verzoekers om internationale bescherming is voorzien in bijzondere procedures. Waar verzoeker specifiek verwijst naar wat in zijn taskara staat, moet worden opgemerkt dat verweerder terecht, met bronvermelding, heeft uiteengezet dat er weinig bewijswaarde kan worden toegekend aan dit document, dat eenvoudig via corruptie en vervalsers kan worden verkregen (cf. COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude, 14 januari 2021). Het gegeven dat verzoekers leeftijd niet correct wordt weergegeven in de neergelegde taskara vormt een bevestiging van het feit dat weinig bewijswaarde kan worden toegekend aan de vermeldingen in dit document.

Daarnaast blijkt uit de aan de Raad voorgelegde stukken (cf. gehoorverslag DVZ van 22 februari 2023, vraag 33) dat verzoeker voor zijn aankomst in België tal van Europese landen doorkruiste (waaronder Bulgarije, Servië, Bosnië, Italië, Zwitserland en Frankrijk) en in Bulgarije reeds een verzoek om internationale bescherming indiende op 31 augustus 2022 (cf. Eurodac search result van 22 oktober 2022 met vermelding van cijfer 1 na de landencode, wat, overeenkomstig artikel 24.4. van de verordening (EU) nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), verwijst naar een verzoeker om internationale bescherming). Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag echter worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en aldaar het resultaat van zijn verzoek ook afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan, wat een aanwijzing vormt dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker stelt dat hij vreest te zullen worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, te zullen lijden in Afghanistan omdat zijn vader bij het Afgaans Nationaal Leger (hierna: het ANL) werkte en hij noch zijn vader gevolg gaven aan de eis van de taliban om zich bij hen aan te sluiten.

Ter staving van de bewering dat zijn vader actief was bij het ANL legt verzoeker een bankkaart, enkele werkbades en “*certificaten*” op naam van S. (met uitzondering van één certificaat dat betrekking heeft op M.S., een persoon die in verzoekers asielrelaas niet wordt vermeld). Los van de vraag of dit authentieke stukken zijn die de realiteit correct weergeven – verweerder betwist dit immers door erop te wijzen dat het documenten zijn die eenvoudig kunnen worden vervalst en dat de bankkaart een duidelijke schrijffout bevat – merkt de Raad op dat deze stukken niet toelaten enige band van verwantschap tussen verzoeker en S. vast te stellen. Verzoeker poogt deze verwantschapsband aannemelijk te maken door ook nog foto's aan te brengen waarop hij staat afgebeeld samen met S., maar het is bij een eenvoudige verificatie dadelijk duidelijk dat het amateuristische vervalsingen betreft, waarbij een afbeelding van verzoekers hoofd op een andere foto werd aangebracht. Het feit dat verzoeker gebruik maakt van stukken die overduidelijk vervalsingen zijn, vormt een bijkomende reden om te besluiten dat zijn relaas ongeloofwaardig is. Ook de taskara's van verzoeker laten niet toe enige band van verwantschap vast te stellen. In dit verband moet worden geduurd dat reeds werd vastgesteld dat op de taskara van verzoeker vermeldingen staan aangebracht die de realiteit niet correct weergeven, zodat er in casu geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Bovendien moet ook worden opgemerkt dat de aangebrachte taskara's niet zijn voorzien van een vertaling, zodat zij, gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zelfs niet in overweging kunnen worden genomen.

Verzoekers betoog dat hij, omdat hij analfabeet is en hij “*om redenen van angst en discretie*” geen uitleg kon vragen aan derden, geen toelichtingen kon verstrekken bij de door hem aangebrachte documenten is, gezien het voorgaande, irrelevant. De Raad wijst, er louter ten overvloede, op dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt omtrent zijn (gebrek aan) scholing, nu hij, zoals reeds gesteld, tijdens een eerste gehoor aangaf tot het zevende jaar naar school te zijn geweest (cf. aanmeldingsfiche NBMV van 21 oktober 2022, blz. 4) en naderhand verklaarde geen enkele vorm van onderwijs te hebben genoten en analfabeet te zijn (cf. gehoorverslag DVZ van 22 februari 2023, vraag 11 en gehoorverslag CGVS van 23 november 2023, blz. 4). Gezien verzoeker werd ondergebracht in een open opvangcentrum met de nodige omkadering en hij de bijstand van een advocaat had, kan hij ook bezwaarlijk voorhouden dat hij geen beroep kon doen op betrouwbare personen om hem te helpen om de inhoud van de bijgebrachte stukken beter te begrijpen.

Indien verzoeker werkelijk een vader zou hebben die militair was, dan mocht ook worden verwacht dat hij enkele basisgegevens omtrent diens professionele activiteiten zou kunnen weergeven. Verzoeker bleek

evenwel niet te kunnen toelichten welke rang of graad S. had en waar hij precies was gelegerd (cf. gehoorverslag CGVS van 23 november 2023, blzn. 13 en 14). Het feit dat verweerder hieromtrent vragen stelde houdt niet in dat *“onredelijke eisen aan verzoeker [werden] gesteld”*. Zelfs indien S., zoals verzoeker stelt, *“zeer discreet was en hij overtuigd was dat het veiliger was voor het gezin indien het gezin zo weinig mogelijk wist over zijn werk voor het Afghaanse leger”* en hij weigerde te spreken over de inhoud van zijn werk of operaties waaraan hij deelnam, dan diende een van zijn gezinsleden toch vragen aangaande elementaire gegevens, zoals zijn precieze functie en zijn exacte plaats van tewerkstelling, te kunnen beantwoorden. Van een persoon die beweert omwille van de professionele activiteiten van zijn vader te worden vervolgd, mag ook worden aangenomen dat hij een basiskennis heeft van de activiteiten van deze verwant. Het gegeven dat verzoeker *“als kind nooit persoonlijk betrokken [was] bij het werk van zijn vader”* doet hieraan geen afbreuk. Dit geldt zeker nu verzoeker aangaf samen met zijn vader Afghanistan te hebben verlaten en dus enige tijd – al was het volgens hem maar een korte periode – samen met hem moet hebben doorgebracht.

Zelfs indien evenwel zou moeten worden aangenomen dat S. verzoekers vader is en deze man voorheen als militair actief was, dan nog moet worden gesteld dat niet blijkt dat hij louter omwille van deze verwantschapsband een echt risico zou lopen in Afghanistan. De Raad merkt in dit verband op dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er heden sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren bij de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten. Er is wel sprake van een aantal individuele gevallen waar een verwantschapsband met een persoon die in het verleden voor buitenlandse troepen werkzaam was een rol speelde bij het optreden van de taliban (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, blz. 74-77; EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, blz. 33-34). Familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of buitenlandse troepen kunnen in bepaalde gevallen een gegronde vrees voor vervolging hebben, maar het komt hen dan toe om met concrete aanwijzingen aannemelijk te maken dat zij omwille van hun familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of voor buitenlandse troepen worden of zullen worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land of regio van herkomst. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de taliban hem zouden viseren omdat een verwant ooit in overheidsdienst zou hebben gewerkt. Het feit dat verzoekers moeder en zijn broers en zussen schijnbaar ongestoord in Afghanistan leven, terwijl hij nochtans voorhield dat de taliban voorheen de hele familie met de dood bedreigden (cf. gehoorverslag CGVS van 23 november 2023), laat slechts toe te concluderen dat ook verzoeker zelf actueel niets te vrezen heeft vanwege leden van de taliban.

Wat betreft verzoekers uiteenzetting dat verweerder er geen rekening mee hield dat de taliban hem misschien wensten te rekruteren om hem *“herop te voeden volgens de Islamitische regels als compensatie voor het zgn. foute gedrag van zijn vader die gewerkt had voor de vroegere autoriteiten”*, kan het volstaan op te merken dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat zijn verklaring werd onderzocht en dat werd uiteengezet waarom er geen geloof aan kan worden gehecht.

De beschouwingen van verzoeker aangaande een oom die zich na de machtsovername door de taliban zou hebben gemanifesteerd als een van hun sympathisanten en zijn veronderstelling dat dit familielid in het verleden misschien op een *“vreedzame manier”* probeerde om hem en zijn vader afstand te laten nemen van de toenmalige overheid, leiden ook niet tot het besluit dat verzoeker actueel enig gevaar loopt in Afghanistan.

Verzoekers mededeling dat zijn boer ondertussen in Teheran verblijft, waarbij niet vaststaat dat dit zo is en er niet wordt aangetoond dat deze verwant naar een buurland zou zijn vertrokken omwille van problemen die zijn gelieerd aan verzoekers relaas, wijzigt niets aan het voorgaande.

Verzoekers betoog dat hij steeds zijn medewerking heeft verleend, dat hij van mening is dat hij de nodige feiten en relevante inlichtingen heeft verstrekt, dat de inconsistenties in zijn verklaringen geen betrekking hebben op belangrijke onderdelen van zijn relaas, dat verweerder zijn verklaringen niet steeds correct heeft geïnterpreteerd, dat hij vindt dat hem te weinig vragen werden gesteld – terwijl uit het administratief dossier nochtans blijkt dat hij de mogelijkheid kreeg alles mee te delen wat hij nuttig achtte – en dat hij in staat was allerhande toelichtingen te verstrekken, leidt niet tot een ander besluit.

Door zijn relaas of delen ervan te herhalen en te stellen dat hij niet akkoord gaat met verweerders argumentatie toont verzoeker niet aan dat verweerder uitging van een incorrecte feitenvinding of onredelijke gevolgtrekkingen maakte. Zijn verwijzing naar bepaalde van zijn verklaringen waarvan de correctheid niet verifieerbaar is, wijzigt hieraan niets. Het feit dat verweerder bepaalde vaststellingen heeft gedaan die duidelijk toelaten te besluiten dat verzoekers relaas geen correcte weergave van de werkelijkheid is en een argumentatie heeft opgebouwd om aan te geven waarom geen internationale beschermingsstatus kan worden toegekend, laat ook niet toe te oordelen dat selectief werd tewerk gegaan of dat verweerder zich baseert op *“drogredenen”*.

Wat betreft verzoekers bewering dat verweerder geen rekening hield met de beproevingen die hij moest doorstaan tijdens zijn reis naar België en dat “*het menselijk aspect*” buiten beschouwing werd gelaten, dient erop te worden gewezen dat hij hiermee niet aantoont dat hij voldoet aan de criteria om aanspraak te kunnen maken op een internationale beschermingsstatus in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker lijkt te willen aanvoeren dat traumatische ervaringen aan de basis kunnen liggen van psychische stoornissen en “*een vertekende beleving van de werkelijkheid*” moet worden gesteld dat er geen medische attesten voorliggen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat bij hem een psychische stoornis werd vastgesteld, die onterecht niet in aanmerking werd genomen. Er zijn ook geen stukken waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker, omwille van enige aandoening of een gebeurtenis, niet bij machte zou zijn geweest om zijn relaas op een deugdelijke wijze uiteen te zetten.

Verweerder kan worden bijgetreden in zijn conclusie dat verzoekers asielaanvraag ongelofwaardig is en dat de door hem aangebrachte documenten niet toelaten anders te oordelen.

Bijkomend stelt verzoeker nog dat hij ondertussen niet meer kan terugkeren naar Afghanistan, omdat hij vreest dat hij, na zijn verblijf in het buitenland, bij de taliban en lokale gemeenschap zal opvallen en als een ongelovige of als verwesterd zal worden gepercipieerd. Hij verwijst in dit verband naar de duur van zijn verblijf in België en brengt ook stukken aan die zijn tewerkstelling in het Rijk aantonen.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt, blijkt veeleer dat Afghaanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99; EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44-46; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 17 e.v.).

Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoeker, die aangaf het grootste deel van zijn leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij tot aan zijn vertrek in zijn geboortedorp M. heeft gewoond, dat hij er werkte, dat hij een soennitische moslim is, dat hij tal van familieleden, onder wie zijn moeder, broers en zussen in zijn land van herkomst heeft, dat hij Pashtu spreekt, dat hij afkomstig is uit een regio waar streng religieuze groeperingen, reeds voor zijn vertrek, aanwezig waren – waardoor hij dus vertrouwd is met hun waarden en normen – en dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – Afghanistan verliet en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat wanneer hij zich opnieuw in Afghanistan zou vestigen hij zal opvallen of er automatisch als een “*afvallige*” of ongelovige zal worden beschouwd. Er blijkt ook geenszins dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat hij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsovername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 4.) en kan niet worden afgeleid dat Afghaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van verzoeker, er problemen ondervinden.

Verzoeker maakt met zijn toelichtingen geenszins aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf en tewerkstelling in België en hieromtrent stukken aan te brengen, toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Er kan zelfs niet worden vastgesteld dat de taliban of de lokale gemeenschap op de hoogte zouden zijn van wat hij in België heeft gedaan. Hij toont met zijn verwijzing naar de duur van zijn verblijf en de wijze waarop hij zijn tijd besteedde in België evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt, dat verweerder artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of enig ander, niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur heeft miskend of dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

4.2.3. In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

De Raad dient te duiden dat, mede gelet op voorgaande vaststellingen, verzoekers asielrelaas en zijn verwijzing naar de duur van zijn verblijf en zijn activiteiten in België op zich niet toelaten te besluiten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij in Afghanistan een risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont ook niet aan dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, incorrect is.

Daarnaast merkt de Raad op dat niet kan worden besloten dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaf immers aan afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en uit de informatie waarover de Raad heden beschikt blijkt weliswaar dat er in deze provincie nog sprake is van geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan januari 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan - Country Focus, november 2024, blz. 52 - 61). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers toelichting dat de NAVO-troepen Afghanistan hebben verlaten en dat de veiligheidssituatie in het land volatiel blijft, wijzigt hier niets aan.

Tevens kan worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een duidelijk verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sedert de machtsvername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 augustus 2021 – 30 mei 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31 - 35; EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, blz. 110 - 115). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend vijftwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK